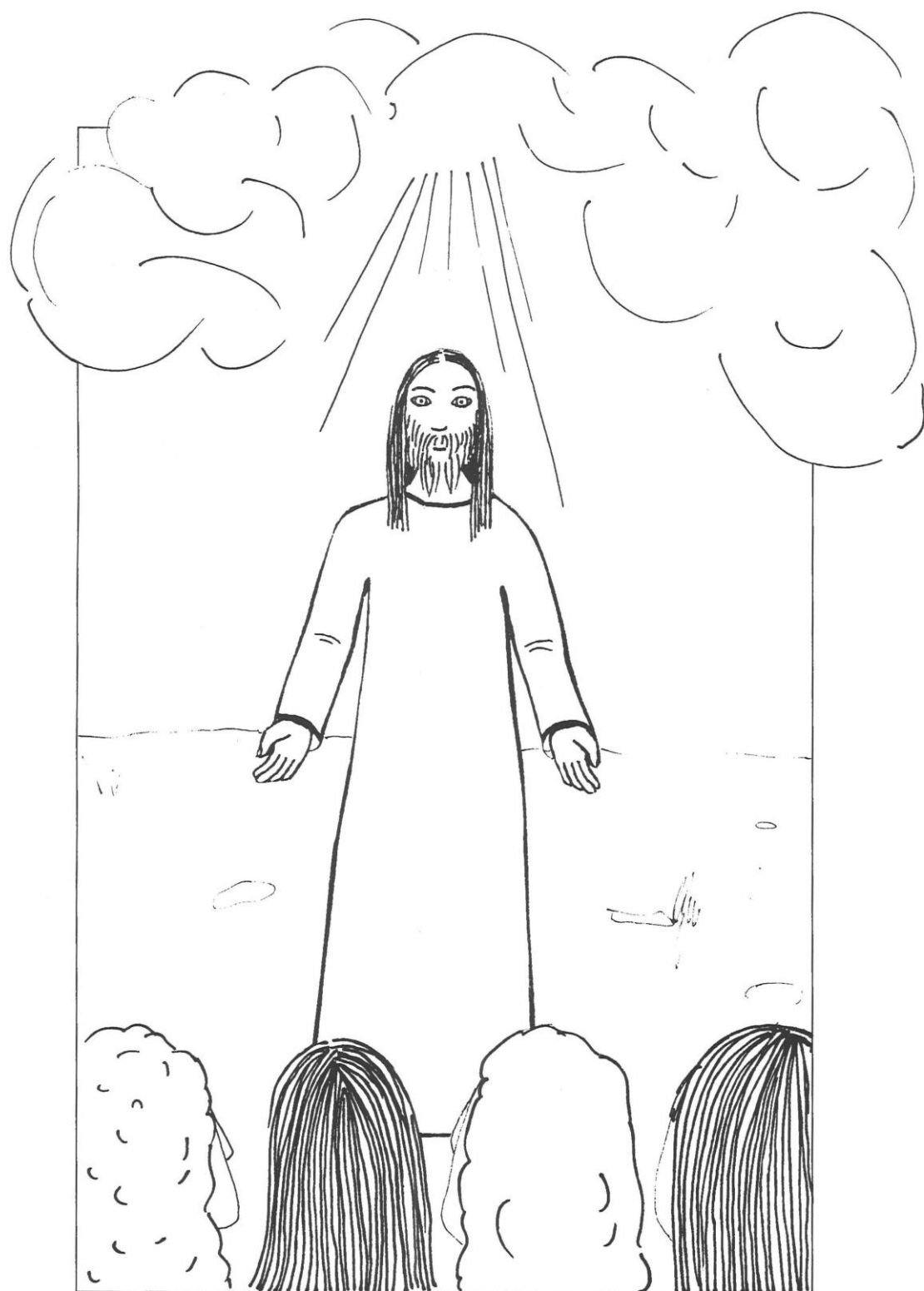

**Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě;
a já jdu k tobě.**

**Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě;
a já jdu k tobě.**

7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ CYKLU A

Evangelium (Jan 17,1-11a)

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“ Ježíš nejprve pozvedává oči k nebi – podle židovského myšlení je nebe místem Božího přebývání; takto se Ježíš modlil i před Lazarovým hrobem, 11,41. Modlitba začíná oslovením Otče: toto oslovení je přítomno i ve dvou předchozích Ježíšových modlitbách, které jsou zaznamenány u Jana. Všechny tyto tři modlitby jsou vysloveny před smrtí v jistotě, že tato bude přemožena (11,41; 12,27.28; 17,1n.). Je nápadné, že sloveso „dávat“ se často vyskytuje ve spojitosti s Otcem – to nabádá vidět v něm Dárce par excellence. Po oslovení následuje prosba „oslav svého Syna“ s následným „aby tě Syn oslavil“. Podobný sled máme i v 17,4: výzvu „nyní oslav“ (v. 4) předchází věta „oslavil jsem tě na zemi“. Z těchto výroků je zřejmá vzájemnost mezi Otcem a Synem: Otec oslavuje Syna, Syn oslavuje Otce. Oslavení spočívá v dokončení díla, které mělo jako cíl „dát lidem věčný život“ (srov. Irenejův výrok: „Boží slávou je živý člověk“). Toto se uskuteční v plnosti na konci Ježíšovy životní cesty. Povaha tohoto věčného života je ozřejmena ve v. 3: „poznání“ pravého Boha i jeho „vyslance“ Ježíše Krista („poznání“ je samozřejmě i zde chápáno

jako navázání jedinečného, hlubokého a bytostného vztahu). Přívlastky „pravý a jediný“ (v. 3) ve Starém zákoně obvykle označují Hospodina v protikladu k falešným bohům; v Janově evangeliu spíš podtrhují to, že pravý Bůh je ten, který se zjevil v Kristu. Otec má oslavit Syna, aby Syn oslavil Otce: oslavit Boha znamená uznat jeho mocné skutky – pro Ježíše oslavit Otce znamená ukázat jeho lásku k celému světu, a to až do krajnosti. Vrchol tohoto zjevení je „v hodině“ Ježíšově, na kříži. Syn prosí o oslavení, jež se rodí z té lásky, kterou Otec miloval Syna „před založením světa“ (17,24).

Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Syn kontempluje dobrotu Otce, který mu daroval ty, kdo patří jemu. Výroky „zjevil jsem tvé jméno“ (v. 6; „jméno“ je uctivým označením Hospodina) a „oslavil jsem tě na zemi“ (v. 4) shrnují tajemství Ježíšova poslání, zcela zaměřeného na zjevení Otce. Výraz „zjevit jméno“ je v řeckém textu vyjádřeno odvážnou formulací, kterou nenalezneme nikde jinde v Bibli: Ježíšovo zjevení je jedinečné a neopakovatelné.

Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě. Učedníci poznali, že „všecko, co má Syn, je od Otce“ (v. 7): v tomto výroku (a v následujícím, v. 8) sloveso „poznat“ převažuje nad „věřit“ a označuje víru plnou, dovršenou. Věta „všechno mé je tvé, všechno tvé je mé“ podtrhuje, že Syn je ve všem závislý na Otci a je s ním dokonale spojený; slovem „všechno“ jsou míněni také samotní učedníci.

Tato část modlitby je především za učedníky, jak potvrzuje věta „ne za svět prosím“. Tím se nechce říct, že svět je vyloučen ze spásy: „záchrana světa“ je horizontem celé modlitby, vždyť Syn má moc nad každým člověkem a tato moc se prokáže právě prostřednictvím těch, které Otec posvětil a uchrání. Tito jsou pak posláni do světa, aby zjevíli Otcovu lásku (v. 23).

SHRNUTÍ

Pomalu končí velikonoční období, které připomíná, jak se Ježíš různými způsoby zjevoval učedníkům a s nimi přebýval. Autor evangelia formou modlitby shrnuje celé poselství o Kristu. V této velekněžské modlitbě (tento název je dán jejím obsahem, protože Ježíš prosí za učedníky a za celý svět) zřetelně vystupují do popředí dva motivy: Ježíšova odchodu k Otci (proto ji

předcítáme v blízkosti svátku Nanebevstoupení) a poslání učedníků, které se uskuteční v síle daru Ducha. V této modlitbě se prolíná to, co se už stalo, s tím, co má teprve nastat: to je typické pro židovskou modlitbu, kde událost (neboli Boží dar, v tomto případě dar slávy, lásky) inspiruje prosbu za nové projevy Boží moci.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

V našem textu Ježíš říká, že nám zjevil Boží jméno. Ve Starém zákoně bylo Boží jméno zjeveno Mojžíšovi, který se dozvěděl, že Bůh „JE TEN, KTERÝ JE“. Jaké Boží jméno nám ale zjevil Ježíš? On mluvil o Bohu jako o Otci! Vždyť se přece každý den modlíme: Otče náš! To znamená, že všichni máme nejenom svého otce na zemi, ale také v nebi! A když je Bůh Otcem, tak to také znamená, že je nám blízko, že jsme jeho děti a jsme součástí jeho rodiny. Můžeme se na něj proto vždycky spolehnout a kdykoli se o něj opřít. Už jsi to někdy zkusil?

Starší:

Ježíš nám zjevuje naplno Boží jméno, které zní Otec. Znamená to tedy, že můžeme být před Bohem dětmi, které se k němu obracejí, když mají nouzi nebo když mu chtějí vyprávět, co všechno prožívají. S tím však mnozí z nás mají problém, protože se cítíme často být příliš krásní, dobří a silní na to, abychom potřebovali nějakou pomoc, útočiště nebo vůdce na horské cestě. Kromě toho dnes zažíváme v životě velmi málo náročných situací, které by se nedaly vyřešit podpůrnými mechanismy naší civilizace: medicínou, technologiemi nebo zábavou. Možná se dnes příliš málo vrháme do skutečného života, ve kterém bychom potřebovali Boží pomoc a kdy bychom vnímali, že na všechno nestačíme sami. Jak jsem na tom já? Je pro mě problém obracet se k Bohu jako k Otci?

Zkusme si

Mladší / Starší:

V dnešním čtení Ježíš v pokračování své tzv. „velekněžské modlitby“ dál objasňuje, jaký je jeho vztah k Otci. V následující osmisměrce zkuste vyluštit, kým Ježíš Kristus je!

H	A	J	Š	Á	I	N	A	N	A
E	N	A	O	J	E	D	Ž	Í	S
R	D	N	K	S	U	Š	K	R	A
O	Ě	I	A	J	E	Ž	Í	Š	F
D	L	P	I	L	I	F	S	T	I
E	J	A	F	U	R	S	J	E	R
S	E	V	Á	J	A	K	U	B	A
P	Ř	E	Š	I	M	A	T	Ě	J
Á	D	L	N	D	A	T	R	A	M
A	N	B	Ů	Á	R	A	Z	A	L
T	O	M	Á	Š	I	M	O	N	H
J	Ě	M	O	L	O	T	R	A	B

Ananiáš

Anděl

Bartoloměj

Filip

Herodes

Jakub

Jan

Ježíš

Jidáš

Josef

Juda

Kaifáš

Lazar

Marie

Marta

Matěj

Ondřej

Pavel

Safira

Šimon

Tomáš

ŘEŠENÍ:

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

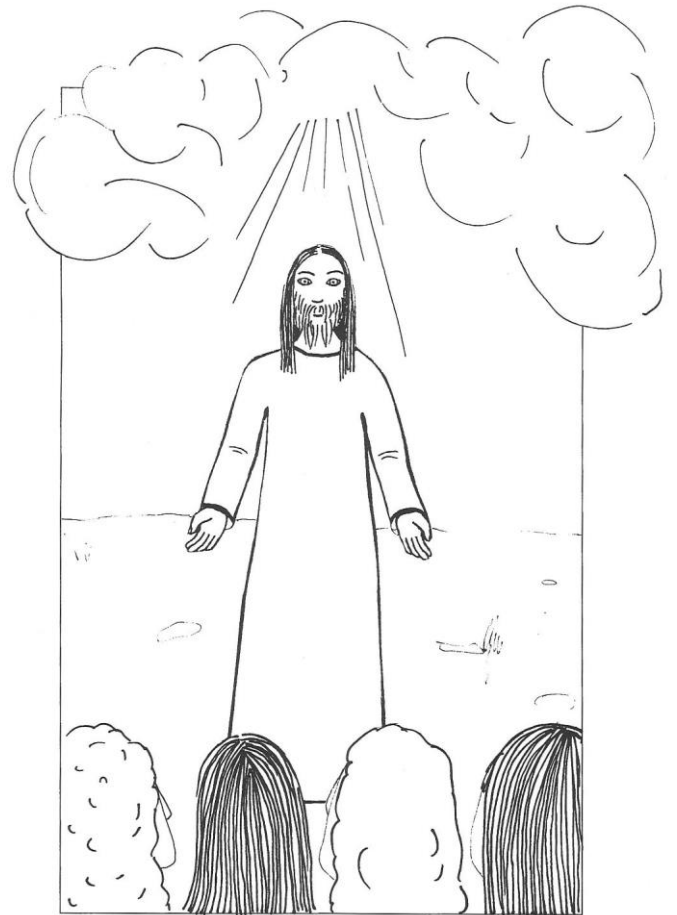
7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a

7. neděle velikonoční cyklu A
Jan 17,1-11a